

[Bouet.]

benhavns Borgerrepræsentation til at gaa med til en saadan Skattnedsættelse, man har i Stedet derfor rettet sine Bestræbelser paa at nedsætte Gas- og Belysningspriserne og er nu paa dette Omraade saa langt nede, at man for Elektricitetsprisernes Vedkommende er nede paa de Satser, som gjaldt i 1914, og for Gasprisernes Vedkommende tilnærmelsesvis nede paa det samme. Det vilde derfor være naturligt og rimeligt, at man gik med til den foreslaaede Nedsættelse af Skatterne, men for at dette kan ske, er det sikkert en Nødvendighed, at man fra Rigsdagens Side lægger dette, om jeg saa maa sige, milde Pres paa Københavns Borgerrepræsentation, som dette Lovforslags Vedtagelse i Virkeligheden betyder. Jeg er forberedt paa, at man fra forskellige Sider vil hævde, at det er et Indgreb i de kommunale Rettigheder, men dette kan jeg paa ingen Maade erkende. Det er i hvert Fald ikke i højere Grad et Indgreb end den Bestemmelse, der nu findes i den kommunale Skattelov, og hvori der fastsættes, at saafremt Grundbeløbet af Skatten skal sættes op med en Femtedel over Grundbeløbet, skal der afholdes et Skattevalg. Det, der er foreslaaet her, er kun, at saafremt man ikke kan nedsætte Skatten, skal der afholdes et Valg, det vil altsaa sige, at man lægger Sagen i Borgernes Haand, og ikke mindst for de Partier, som saa stærkt holder paa Valg under forskellige Situationer og paa Borgernes Ret til at bestemme, maa det, skulde man synes, være ganske naturligt at gaa med til et saadant Forslag.

Yderligere er der indsat den Bestemmelse, at saafremt et vist Flertal, to Trediede, af Københavns Borgerrepræsentation, bestemmer det, skal Valg ikke afholdes. Det kan saaledes efter min Opfattelse ikke siges, at man paa nogen Maade gør Indgreb i det kommunale Selvstyre, og jeg vil derfor tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale, at dette Lovforslag bliver modtaget med Velvillie og hurtigt gennemført.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg ønsker straks at bekende min mest ubetingede og absolut grundfæstede Sympati med alle Bestræbelser for at tilvejebringe en Lettelse i de Byrder, som Skatteborgerne maa bære, og derfor sympatiserer jeg ogsaa med de Bestræbelser, som udfoldes for at naa til en Lettelse af Indkomstskatterne her i København. Men om en saadan lader sig tilvejebringe ad den Vej, som de ærede Forslagsstillere her vil gaa ad, nærer jeg dog ikke ringe Tvivl om. Ved Lov Nr. 671

af 22. December 1919 ændredes den Skatteskala, som havde været gældende for København siden 1910. Denne Ændring var, som det ogsaa tidligere er bemærket af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, af ganske midlertidig Karakter, og Ordføreren har fuldkommen Ret i, at den var foranlediget ved de ganske særlige Forhold, som i Efterkrigsaaarene udviklede sig, og som nødvendiggjorde øgede Indtægter for Hovedstaden. Siden den Tid er der vedtaget en hel Række Forlængelseslove, og Skalaen er nu sluttelig ved Lov af 30. Januar 1925 gjort permanent, for det ligger jo i Virkeligheden i Bestemmelsen om, at den skal være gældende „indtil videre“, om end jeg erkender, at der i Udtrykket „indtil videre“ ligger, at man er klar over, at dette Spørgsmaal bør optages ved gunstig Lejlighed, naar en saadan indtræder. Og der er i og for sig ogsaa megen Anledning dertil, thi den i 1919 gennemførte Skala er stærkt stigende, og aldeles utvivlsomt hviler den kommunale Indkomstskat som et meget haardt Tryk paa baade mellemstore og store Indkomster her i København. (*Jønson: Og de smaa ogsaa!*). Det er muligt, at ogsaa de smaa føler sig trykkede af Skatten, men jeg gør dog opmærksom paa, at denne overordentlig stærkt stigende Skala øger Kravene til Skatteyderne paa en Maade, som selvfølgelig føles des stærkere, jo større Indkomstbeløb Skatten skal beregnes af. Men det, der skete i 1925, skete jo i Henhold til Indstilling fra Kommunalbestyrelsen i København, og den Gang vilde Tiden have været til at protestere, og det kunde maaske ogsaa have været gjort med ganske god Grund. Var Sagen paa dette Tidspunkt blevet rejst ud fra Betragtninger som dem, der nu er bestemmende for de ærede Forslagsstillere, ja, saa er det muligt, at man fra Rigsdagens Side havde indtaget et Standpunkt i denne Sag, som havde muliggjort en automatisk Ændring af Skalaen, efterhaanden som Tiden gik, Kronen steg og Kravene til Kommunen mindskedes. Men mig bekendt skete der den Gang intet, heller ikke i Kommunalbestyrelsen. Jeg ved intet om, at man fra et Mindretals Side den Gang protesterede mod den Indstilling, som tilgik Indenrigsministeriet og foranledigede det Lovforslag, som blev forelagt i Rigsdagen og sluttelig vedtaget der. Nu at kræve, saaledes som det sker i Lovforslaget her, Skattevalg, hvis visse Nedsættelser i Grundbeløbet ikke finder Sted, vil være at indføre en helt ny Praksis i kommunal Skattepolitik, en Praksis, som efter min Opfattelse, hvis den gennemførtes, vilde betyde et